

Mijn land

Mijn land

Mathias Poelman

Schrijver: Mathias Poelman

Coverontwerp:

ISBN:

© Mathias Poelman

Inhoud

Klein en kwetsbaar.....	5
Gevangen.....	7
Opruimen	11
Diep in de nacht.....	18
Een eerste slachtoffer	25
‘Een monster is een monster’	29
Een goede daad	36
De storm	42
Leiderschap	49
Dagen en nachten	55
Op de vlucht.....	61
Eindelijk vrij.....	67
Epiloog.....	72

Klein en kwetsbaar

Op een zwakke gloed verspreid door een lamp na was het donker in het kleine kamertje. Het was er zeer knus en het was er behaaglijk warm. De ondergaande zon wierp nog net haar laatste licht door het raam door en bescheen het gezicht van een vrouw. Met een groot boek in haar handen las ze voor aan een kleine jongen die slaperig vanuit zijn bed naar haar luisterde. ‘... en na zeven lange jaren van zoeken vonden de prins en de prinses elkaar terug, en ze leefden nog lang en gelukkig.’ De vrouw klapte het boek dicht, en de jongen gaapte, maar weigerde om in slaap te vallen.

‘Blevén ze echt zeven jaar naar elkaar zoeken, mama?’ vroeg hij.

‘Reken maar, kleintje. Zeven jaar’, antwoordde zijn moeder.

‘Maar waarom zo lang? Konden ze niet gewoon iemand anders zoeken en daarmee trouwen?’ Hij klonk stomverbaasd, en zijn moeder schudde glimlachend haar hoofd. ‘Iemand van wie je houdt, geef je nooit zomaar op, jongen. Zelfs na zeven jaar niet.’ Haar zoontje had best nog meer willen zeggen, maar hij gaapte opnieuw.

‘Nu wordt het tijd dat je slaapt’, zei zijn moeder. Ze gaf haar kindje nog een zoen op zijn voorhoofd en liep met een laatste lach de kamer uit. Maar het jongetje weigerde nog steeds om in slaap te vallen. Hij begreep wel wat zijn moeder bedoelde. Nog voor hij geboren was, was zijn vader naar de oorlog geweest. De verhalen over de Vlaamse Velden waren talrijk, maar telkens hij er iemand naar vroeg, wilde niemand hem er wat over zeggen. Zijn vader al helemaal niet. ‘Dat is niets voor kleine kinderen’, zei hij altijd.

Zijn vader en moeder kenden elkaar al van voor de oorlog, en toen hij vertrok, had zij vier jaar op hem gewacht. *Vier jaar*. Als dat al lang was, dan moesten zeven jaren wel erg lang zijn. Maar zijn vader was dapper geweest, en hij had vast en zeker goede dingen gedaan, redeneerde het jongetje. Wanneer hij eenmaal groot was, zou hij ook goede dingen doen. Langzaam maar zeker maakte de slaap zich van hem meester, zodat hij zijn ogen uiteindelijk wel moest sluiten. De goede dingen die hij zou doen, konden wachten. Maar ooit zou hij ze doen. Op een dag wel.